

Sygn. akt VIII U 1678/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Zofia Kubalska

Protokolant – sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2016 roku w Lublinie

sprawy W. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 10 września 2015 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 1678/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. omówił przyznania emerytury W. Ś. na podstawie art. 55 ustawy o FUS. W uzasadnieniu podał, że osiągnął on wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat dla mężczyzn, posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat, kontynuował ubezpieczenie emerytalno-rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego, ale nie wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym po dniu 31 grudnia 2008 roku (k. 13 t.V akt ZUS).

W dniu 7 października 2015 roku w imieniu W. Ś. jego pełnomocnik wniósł odwołanie od tej decyzji. W jego treści domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do obliczenia i przyznania wnioskodawcy emerytury na podstawie art. 26 i 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2015, poz. 748), jeżeli będzie ona wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 tej ustawy oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. Decyzji tej zarzucił naruszenie:

-art.55 w związku z art.26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną ich wykładnię, polegającą na przyjęciu, że możliwość wyliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 tej ustawy (o ile będzie to korzystniejsze niż przy zastosowaniu określonych w art. 53 tej ustawy), istnieje wyłącznie w przypadku pierwszego wniosku o to świadczenie

-art.55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 21 ustawy ust. 1 i art. 32 ust.1 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku poprzez błędną ich wykładnię prowadzącą do uniemożliwienia uprawnionym uzyskania wyższych świadczeń emerytalnych tylko dlatego, że wniosek o przyznanie emerytury został złożony przed datą określoną w tym przepisie tj. przed 1 stycznia 2009 roku, a

w konsekwencji w sposób nieuzasadniony, nie znajdujący podstawy prawnej różnicujący sytuację prawną osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku oraz po 31 grudnia 1948 roku(k.2-5 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jej oddalenie i podniósł argumenty jak w zaskarżonej decyzji(k. 8 a.s.).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W. Ś. urodził się w dniu (...).

Od dnia 1 grudnia 2003 roku wnioskodawcy przyznano prawo do wcześniejszej emerytury (k. 18 t.II akt ZUS).

W dniu 1 grudnia 2008 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym (k. 1-5 t.III akt ZUS).

Decyzją z dnia 11 grudnia 2008 roku przyznano mu prawo do emerytury od 1 grudnia 2008 roku(decyzja k.23 t.III akt ZUS).

Wnioskodawca wykazał łącznie 43 lata i dzień okresów składkowych i nieskładkowych oraz kontynuował ubezpieczenie emerytalno-rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego tj. po dniu (...) roku (raport k. 21-23 t.IV akt ZUS).

W dniu 18 sierpnia 2015 roku wniósł o obliczenie emerytury według nowych zasad(k. 1-4 t.V akt ZUS).

Zaskarżoną decyzją z dnia Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. omówił przyznania emerytury W. Ś. na podstawie art. 55 ustawy o FUS(k.13 t.V akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów zawartych w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy.

Odwołanie W. Ś. jest niezasadne.

Zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 roku, może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 tej ustawy.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, zwłaszcza w uchwale z dnia 4 lipca 2013 roku, II UZP 4/13 (OSNP 2013 nr 21-12, poz. 257), przyjęto, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 roku, który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 roku, ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. W uzasadnieniu uchwały wskazano m.in., że ten sposób wyliczania emerytury zaczął obowiązywać dopiero od 1 stycznia 2009 roku. zaś warunek kontynuowania ubezpieczenia i wystąpienia z wnioskiem po 31 grudnia 2008 roku, miał umożliwić wyliczenie emerytury w tzw. formule zdefiniowanej składki, której podstawę wymiaru stanowi suma składek składanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Ratio legis tego przepisu jest więc kontynuowanie opłacania składek, nie zaś ubieganie się o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. W utrwalonych poglądach judykatury, przyjmuje się nadto, że emerytura w niższym i w powszechnym wieku emerytalnym to odrębne rodzaje emerytur. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2006 r., I UK 82/06 (niepublikowany) wyrażono trafny pogląd, że nie ma przeszkód prawnych, aby ubezpieczony pobierający emeryturę przyznaną mu w niższym wieku emerytalnym dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze - art. 32 ustawy emerytalnej, domagał się przyznania emerytury przysługującej w tzw. powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 27 tej ustawy, ponieważ ze względu na odmienne przesłanki nabycia prawa do obu tych świadczeń organ ubezpieczeń społecznych powinien wydać decyzje w oparciu o różne podstawy prawne przysługujących ubezpieczonemu świadczeń emerytalnych, a następnie wypłacać świadczenie wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego - art. 95 ust. 1 ustawy, por. także wyrok z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 120/04, OSNP 2005 Nr 16, poz. 257 i orzecznictwo w nim powołane). Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 ustawy brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 ustawy) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 rok niezależnie od faktu uzyskania przez te osoby emerytury wcześniejszej (art. 32 ustawy) lub w niższym wieku emerytalnym (art. 29 ustawy) - por. także m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r., II UK 424/12, LEX nr 1341674, 4 września 2013 r., II UK 23/13, OSNP 2014 Nr 6, poz. 85, 7 listopada 2013 r., II UK 143/13, OSNP 2014 Nr 10, poz. 148 i z 18 września 2014 r., I UK 27/14, LEX nr 1537287.

Zaprezentowane stanowisko, w Sąd pełni podziela, nie znajduje jednak zastosowania do sytuacji prawnej wnioskodawcy. Wskazać bowiem należy, że przepis art. 55 ustawy wyraźnie uzależnia stosowanie zasad obliczania świadczenia w nim wskazanych od wystąpienia przez ubezpieczonego z wnioskiem o przyznanie emerytury na podstawie art. 27 ustawy po dniu 31 grudnia 2008 roku po raz pierwszy, a stanowiąc regulację szczególną, wymaga wykładni ścisłej. Innymi słowy, z możliwości obliczenia wysokości emerytury, na podstawie art. 55 ustawy, nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 roku, także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 ustawy) przed końcem 2008 roku w wysokościach obliczonych według dotychczasowych zasad (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2015 roku, II UK 217/14 LEX nr 1771526).

W. Ś. wystąpił z wnioskiem o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy (tzw. emeryturę w powszechnym wieku) już 1 grudnia 2008 roku i prawo do tego świadczenia przyznano mu od tego dnia, a więc nie został spełniony warunek zawarty w art. 55 ustawy, kreujący wyjątek od zasady ustalania ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku emerytury w wysokości wynikającej z dotychczasowych ("starych") zasad (art. 27 w związku z art. 53 tej ustawy), bowiem emerytura po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego została mu przyznana przed końcem 2008 roku.

Z tych względów Sąd w oparciu o wymienione przepisy w związku z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.